לקראת כנס ותיקי 2002 digital לדורותיהם
18 ביולי, מלון דן פנורמה ת"א

הקסם שטרם פג

אופיר אדלמן

כמה צדיקים דיגיטליים בדורם טרחו, השקיעו וכתבו על מנת לשתף במחשבותיהם, בזיכרונותיהם, בביקורת שלהם - הנוקבת יותר או פחות ובסיפורים קצרים על התקופה.

סנופי כתב על החתונה הדיגיטלית הראשונה בה היה לו הכבוד להיות החתן, משה בראון סיפר על ההיכרות הלא סטנדרטית עם עמנואל פרץ, דוד ווסלטר מרגש בערגה לתרבות הארגונית ולרוח אנשי המכירות, נעה בן פורת סגננה ברוב איכות את הסיפור הדיגיטלי שלה, שרה שטרן רקמה קסם של מקמה ודני גז מנתח בקצרה ובחוכמה למה נפלנו. לוחשים לי כי גם הסופר והמוסיקאי אורי אדלמן משחיז את המקלדת שלו ל"קונצ'רטו לעובד ולדיגיטל".

את הדברים נביא במלואם במהדורה המיוחדת של "ביתנו" המופקת לכבודכם בשיתוף פורה עם "אנשים ומחשבים".

כרגיל, כמקובל וכצפוי אתם שייכים לרוב הקורא והנהנה וכך יהיה גם במפגש. כל שאתם מתבקשים הוא רק להירשם ולבוא. זכות גדולה תעמוד כמובן לכל מי שישקיע עוד קצת מאמץ להיזכר בחבר ולדאוג שהוא יירשם ולא יקפח את בת או בן זוגו - הכל על פי הטעם.

אז הנה כאן, היישר לעין וללב, משהו מייצג מפרי עטם של שרה שטרן ומשה בראון.

הפגישה הראשונה בין עמנואל פרץ למשה בראון

משה בראון

התגייסתי לחברת דיגיטל בקיץ 1974, לאחר כחצי שנה מילואים לאחר מלחמת יום הכיפורים. עם הגיוס נשלחתי לקורס השתלמות בארה"ב להכיר את מחשבי ה- PDP 11 ו-PDP 15, למי שעדיין זוכר אותם. הגעתי בטיסה לשדה התעופה של בוסטון, פעם ראשונה בארה"ב, ועל פי ההוראות שקיבלתי במשרד בישראל לקחתי מונית לכיוון העיר Westborough, הנמצאת כ-50 ק"מ מערבית לבוסטון.

הכל נראה ירוק ויפה, הרבה אגמים בדרך. לאחר כשעה נסיעה איתר נהג המונית את המעונות שבהם הייתי אמור לגור והוריד אותי עם כל הכבודה במשרד הקבלה. מלא התלהבות נכנסתי למשרד וביקשתי לקבל חדר. הפקידה חיפשה את שמי ובדקה ברשימותיה, לאחר מספר דקות הודיעה לי בצער שאני לא רשום אצלה ולא תהיה לי ברירה אלא לבלות את סוף השבוע במלון בסביבה, עד שיימצא לי מקום במעונות. מדוכא מהסיטואציה, אחרי 20 שעות של חוסר שינה, ללא כל מוטיבציה לקחת את כל המיטלטלים לאיזה מלון לא מוכר, יצאתי מחוץ למשרד וחיכיתי למונית. תוך כדי עמידה בחוץ מתקרב אלי בחור שתרחר עם משקפיים ופותח בשיחה באנגלית, האנגלית נשמעת מעט עילגת עם נימה מזרחית. המחשבה הראשונה שעלתה בראשי הייתה, "תענה בנימוס ותתרחק", אולם הבחור נדבק אלי וממשיך לשאול שאלות ואני מחזיר לו תשובות באנגלית העילגת שלי. השיחה נסבה ברובה בנושא דיגיטל, הלימודים והמעונות, ובמהלכה נעשינו סחקבים.

אחרי כ-15 דקות של שיחה באנגלית, מגיעה השאלה שפחדתי ממנה "Where are you from?"

החלפתי מעט צבעים לפני התשובה ועניתי, "From Israel".

הבחור קפץ מרוב התרגשות, ואני הייתי די נפחד, ואז מגיעה תשובתו "כוס אוחתק, אז למה אנחנו לא מדברים עברית!"

נכון, זה היה עמנואל פרץ, החברה בישראל מנתה באותם ימים 11 עובדים ורמת התיאום הבין אגפית הייתה מעט רופפת...

ניתן גם לשמוע את הסיפור מהצד של עמנואל, אני יוצא לסיבוב קצר בשמש, פתאום אני רואה איזה לפלף קטנצ'יק לחוץ, אני מתחיל לדבר איתו, בכוונה שאולי אוכל לעזור לו, והוא כל הזמן מתרחק ממני. יש לו מבטא אנגלי לא ברור, מעניין מהיכן הוא...

הקסם שבה

שרה שטרן

הברק, שזוהר הערב בעיניים.
החיוך של כולנו, המותח שפתיים.
האושר, שאת לבנו מציף,
והתחושה, שיותר מכל תעיד
על הקסם הזה, שלרגע לא חדל
כשאנו נזכרים בה, בזו - דיגיטל.
כמו אהובה, שלעולם לא נשכחת
זיכרונה ממלא את לבנו בנחת.
ושוב עולות בלבנו תחושות,
ושוב נזכרים באותן התמונות:

להגיע כל בוקר לעבודה בכיף.
להשקיע את כל המרץ, ומכל הלב.
להישאר בסוף רבעון, או שנה
עד חצות, ואם צריך - עד זריחה.
וביום רביעי, בחמש, כרגיל,
לשמוע שוב איך גיל
מכריז על כיבוי אורות,
ואומר שגם בבית צריך לפעמים להיות.
להירתם ביחד להשגת היעדים
לקבל MAIL מיגאל שאנחנו גדולים.
לשמוע כל יום מעמנואל
שמעולם לא היה טוב יותר- תודה לאל
ליהנות משפע של עוגיות,
ולקטר כמה הן משמינות.
לעבוד בדקוס אחת לשנה,
לענוד את תג העובד בגאווה.
לשמוע בהופעה בחג הפורים
את הזמרים של אגף הכספים,
שרים בכשרון אמיתי -
"רק אני ודיגיטל שלי".
לקבל עם הולדת ילד או ילדה
סוודר או מעיל שלילי סרגה.
לצפות ביחד, כל המשפחה
ליום הכיף, או לסוף השבוע של החברה.
לחכות לערב שירה, או הרצאה
לצאת עם החבר'ה סתם לארוחה.
לבכות בדמעות על ישיש שאיננו,
להקים חדר זיכרון לרחמים מורנו.
להיות כך ביחד, פשוט חברים
בשעות טובות, ובזמנים קשים.
וזה לא מקרה שעיתוננו,
נקרא בשם הקולע "ביתנו"
כי בית דיגיטל לא היה רק בניין -
הן בכל מקום ובכל זמן,
ילוונו הקסם הזה המיוחד -
כי דיגיטל תישאר בלבנו - לעד.

לתגובות: אופיר אדלמן OPHIR@IDEAPLUS.US.CO.IL